

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců JUDr. Evy Pechové a Mgr. Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně:

a) S. M.

b) nezl. X. X.

obě zastoupeny advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 30. 10. 2017, č. j. MV-106979-3/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 30. 10. 2017, č. j. MV-106979-3/SO-2017, se zrušuje, a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyním náhradu nákladů řízení ve výši 33 638 Kč, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně advokáta Mgr. et Mgr. Marka Čechovského.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhaly přezkoumání a zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým ministr vnitra (dále jen „žalovaný“) zamítl jejich rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 15. 6. 2017, č. j. VS-1459/835.3/2-2016, kterým podle § 11, § 13 odst. 1 a § 14 odst. 7 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o státním občanství“) nebylo vyhověno jejich žádosti o udělení státního občanství České republiky.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobkyň

2. Žalobkyně v podané žalobě namítaly nesprávné právní a skutkové posouzení svých příjmů. Žalobkyně a) předložila přiznání k dani z příjmů fyzických osob svého otce a čestné prohlášení své i svého otce prokazující, že obě žalobkyně byly finančně podporovány otcem žalobkyně a). Zdůraznily, že je jim vytýkáno, že neprokázaly schopnost finančních prostředků pokrýt jejich životní náklady, přestože nebyly k prokázání těchto skutečností vyzvány a jejichž prokázání zákon nepožaduje. Správní orgány ani neuvedly, jaké příjmy považují za dostatečné.
3. Nesouhlasily s posouzením integrace žalobkyně a) do české společnosti. Žalovaný považoval za dostatečnou sociální i rodinnou integraci žalobkyně a) a za nedostatečnou její integraci pracovní. Žalobkyně namítaly, že dle důvodové zprávy k zákonu o státním občanství postačuje naplnění pouze jednoho z druhů integrace a že míra pracovní integrace nemůže být závislá na výši zisku z podnikání či zaměstnání, nýbrž na její délce. Přičemž žalobkyně a) je na území České republiky pracovně integrována více jak 7 let.
4. Zároveň odmítly i názor žalovaného, že žalobkyně b) není dostatečně integrována v české společnosti s ohledem na nízký věk a na státní občanství jejích rodičů. Poukázaly na nemožnost zařadit žalobkyni b) do juniorského týmu moderní gymnastiky Střediska sportu mládeže pod MŠMT kvůli absenci státního občanství České republiky; v důsledku čehož bude gymnastická kariéra žalobkyně b) stagnovat. Zdůraznily, že správní orgány nezpochybnilly posudek TJ Sokol K. o nezbytnosti jejího státního občanství.
5. Nerozporovaly, že na udělení státního občanství není právní nárok. S odkazem na judikaturu správních soudů však zdůraznily nezbytnost vést řádné správní řízení, postupovat v souladu se zásadou přiměřenosti a vyvarovat se diskriminaci a libovůli. Poukázaly na skutečnost, že podmínky pro udělení státního občanství nelze rozšiřovat. V dané věci měly za to, že správní orgány ve své volné úvaze vybočily ze zákonem stanovených mezí a porušily zákaz libovůle, resp. zásadu legitimního očekávání dle § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“). Postup správních orgánů označily za přepjatě formalistický.
6. Namítaly porušení § 89 odst. 2 správního řádu, jelikož se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkami obsaženými v rozkladu žalobkyň, zejména s námitkou výše finančních prostředků. Za nedostatečné považovaly také vypořádání důkazního návrhu výsledkem otce žalobkyně a).

7. Žalobou napadená rozhodnutí považovaly za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, vnitřně rozporná a nesplňující požadavky v § 68 odst. 3 správního řádu. Úvahu správních orgánů, že žalobkyně a) nesplnila podmínky pro udělení státního občanství, a tudíž nebylo dle zásady jednotného občanství rodiče a dítěte občanství uděleno ani žalobkyni b), považovaly za nesprávnou, když žalobkyně a) má syna s českým státním občanstvím. Správní orgány tuto skutečnost nehodnotily a nevypořádaly se s ní. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spatřovaly i v tom, že odůvodnění neobsahuje jakékoli důkazy, které by neudělení státního občanství zdůvodňovaly, přičemž hodnocení důkazů správními orgány považovaly za nesprávné.
8. Žalobkyně navrhly soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 5. 3. 2018 nesouhlasil s podanou žalobou a odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Trval na souladu rozhodnutí s právními předpisy.
10. Uvedl, že žalobkyně a) neprokázala výši a zdroje svých příjmů za období posledních 3 let před podáním žádosti dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, přestože k tomu byla vyzvána. Vysvětlil, že žalobkyně a) předložila toliko čestná prohlášení a přiznání k dani z příjmů otce, dle něhož jsou příjmy otce velmi nízké a nepostačovaly by k zabezpečení rodiny otce i žalobkyně a). Čestná prohlášení tak považoval za nedostatečná, účelová a nevěrohodná. Žalobkyně a) nadto v dotazníku ze dne 29. 2. 2016 uvedla, že její měsíční příjem je cca 30 000 Kč a tvoří jej příjmy z podnikání a příjmy z podnikání jejího manžela; v průběhu správního řízení však tvrdila, že finanční zabezpečení rodiny plně zajišťuje otec žalobkyně a) a že ona sama ani její manžel pravidelný příjem nemají. Dovodil proto, že žalobkyně neprokázala, z jakých finančních prostředků zajišťovala životní potřeby a náklady sebe a rodiny za období od dubna 2013 do prosince 2014.
11. K naplnění podmínky dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství uvedl, že při udělování státního občanství je přihlíženo k integraci žadatele do české společnosti, a to pracovní, rodinné a sociální. Konstatoval, že v dané věci bylo přihlédnuto k tomu, že syn žalobkyně a) má české státní občanství. Žalobkyně a) však neprokázala integraci sociální a s ní související integraci pracovní, která u ní není rozvinuta. Žalobkyně a) totiž pracovala jako jednatelka ve společnostech X., a X., které vykazovaly ztrátu nebo velmi nízký příjem. Navíc bylo přihlédnuto i k tomu, že žalobkyně a) nebyla schopna doložit výši a zdroje svých příjmů.
12. Vysvětlil, že k zamítnutí žádosti ve vztahu k žalobkyni b) bylo přistoupeno na základě zásady jednotného státního občanství rodičů a dětí. Žalobkyně b) je nízkého věku a je plně citově a existenčně závislá na rodičích, tedy i na žalobkyni a), které státní občanství uděleno nebylo.
13. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
14. V replice ze dne 22. 3. 2018 žalobkyně setrvaly na žalobních námitkách a znovu zdůraznily, že žalovaný nesdělil, jaká výše příjmu je dle něj dostatečná; nevypořádal řádně otázky pracovní integrace žalobkyně a) a nerefletoval, že syn žalobkyně a) je občanem České republiky.

III.

Ústní jednání dne 12. 10. 2018

15. Na ústním jednání dne 12. 10. 2018 právní zástupce žalobkyně setrval na svém procesním stanovisku a zopakoval žalobní námitky. Nad rámec již uplatněných žalobních námitek zdůraznil, že výzva prvostupňového správního orgánu vydaná za účelem odstranění nedostatků žádosti je nevyhovující, neboť v ní absentuje požadavek na uvedení měsíčních životních nákladů žalobkyně a). Dovedl tak, že správní orgány si nemohly učinit objektivní závěr o nedostatečnosti příjmů žalobkyně a), když neznaly její náklady. V této souvislosti poukázal na odlišnou praxi prvostupňového správního orgánu, jenž v jiném případě účastníka k doplnění tvrzení mimo jiné i za účelem zjištění jeho životních nákladů konkrétně vyzval. K prokázání uvedených tvrzení předal soudu usnesení prvostupňového správního orgánu ze dne 5. 9. 2018, č. j. VS-687/835.3/2-2018. Dále soudu k prokázání porušení zásady legitimního očekávání v rámci posuzování principu jednoty státního občanství ze strany správních orgánů předložil dopis prvostupňového správního orgánu ze dne 14. 8. 2017, č. j. VS-4019, 4018/835.3/2-2016, a rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2018, č. j. MV-133232-5/SO-2017. Závěrem právní zástupce žalobkyně uvedl, že správní orgány ignorovaly sportovní aktivity žalobkyně b), přitom ty jsou důvodem, pro který žalobkyně žádají o udělení státního občanství. Žalobkyně b) totiž bez státního občanství ČR nemůže být zařazena do českého národního gymnastického týmu.
16. Žalovaný na ústním jednání rovněž setrval na svém procesním stanovisku a plně odkázal na vyjádření k žalobě a odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí.
17. Soud k důkazu přečetl veškeré listinné důkazy předložené právním zástupcem žalobkyně na ústním jednání. Přičemž z usnesení prvostupňového správního orgánu ze dne 5. 9. 2018, č. j. VS-687/835.3/2-2018, zjistil, že prvostupňový správní orgán v jiném řízení o udělení státního občanství vyzval účastníka k doplnění podstatných náležitostí žádosti tak, že mu uložil doložit mimo jiné doklady prokazující zdroje a výši všech finančních prostředků, ze kterých žadatel hradil své životní potřeby a náklady za poslední tři roky; konkrétně akcentoval doklady týkající se životních měsíčních nákladů s tím, že má rozepsat jednotlivé položky na byt, stravu, dopravu atp. Z dopisu prvostupňového správního orgánu ze dne 14. 8. 2017, č. j. VS-4019, 4018/835.3/2-2016, a z rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2018, č. j. MV-133232-5/SO-2017, vyplynulo, že žalovaný zrušil předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, který nevyhověl žádosti nezletilého účastníka o udělení státního občanství, jelikož se řádně nevypořádal s tím, z jakého důvodu staršímu sourozenci účastníka bylo státní občanství uděleno na rozdíl od žadatele. Dovedl, že za situace, kdy oba sourozenci žijí v identických rodinných podmínkách, je odkaz prvostupňového správního orgánu na zásadu jednotnosti státního občanství v rozporu se zásadou předvídatelnosti.

IV.

Obsah správního spisu

18. Žalobkyně a) podala dne 29. 2. 2016 u Krajského úřadu Středočeského kraje žádost o udělení státního občanství, do které zahrnula i žalobkyni b) jakožto svou nezletilou dceru, žádost byla doručena prvostupňovému správnímu orgánu dne 5. 4. 2014.
19. Prvostupňový správní orgán rozhodnutím ze dne 15. 6. 2017, č. j. VS-1459/835.3/2-2016, nevyhověl žádosti žalobkyně a), do níž byla zahrnuta jako nezletilé dítě žalobkyně b), o udělení státního občanství ČR. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně a) splnila podmínky stanovené v § 14 odst. 1 písm. a), odst. 2, 3, 4, 5, 6 a 8 zákona o státním občanství. Za nesplněnou považoval podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství,

neboť žalobkyně a) neprokázala výši a zdroje svých příjmů za období posledních 3 let předcházejících dni podání žádosti, tj. v období od 29. 2. 2013 do 28. 2. 2016. Prvostupňový správní orgán poukázal na to, že žalobkyně a) byla od 15. 5. 2007 do 29. 3. 2016 vedena jako osoba celodenně a řádně pečující alespoň o jedno dítě do 7 let věku nebo nejméně o 2 děti do 15 let věku, pokud nemá příjmy ze zaměstnání ani ze samostatné výdělečné činnosti; předložila sice čestné prohlášení své a svého otce a jeho daňová přiznání, avšak příjmy otce považoval prvostupňový správní orgán za natolik nízké, že nemohou dostačovat pro finanční zabezpečení rodiny otce žalobkyně a) a současně rodiny žalobkyně a). Žalobkyně tudíž neprokázala, z jakých finančních prostředků zajišťovala životní potřeby a náklady svoje a své rodiny za rozhodné období dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. Prvostupňový správní orgán se dále zabýval tím, zdali jsou žalobkyně integrovány do společnosti v České republice dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Konstatoval, že žalobkyně mají vazby na státní občany České republiky, když syn žalobkyně a) je českým státním občanem. Sociální a pracovní integraci žalobkyně a) však považoval prvostupňový správní orgán za nezavršenou s ohledem na účast žalobkyně a) v obchodních společnostech vykazující ztrátu či nízký zisk a neprokázání účasti žalobkyně a) v podílení se na fungování společnosti, činnosti v občanských sdruženích. Měl za to, že neprokázala ani určitou míru zapojení do společenského života v České republice, přijetí českých kulturních tradic atd. Pak uzavřel, že ani žalobkyně a) není integrována do české společnosti dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství a nesplňuje podmínku dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. Doplnil, že žalobkyně b) je vzhledem k věku zcela závislá na svých rodičích, matce státní občance Republiky Kazachstán, a to v otázkách výživy, výchovy i schopnosti se integrovat, tudíž s ohledem na zásadu jednotného občanství rodičů a nezletilých dětí rozhodl o nevyhovění žádosti i ve vztahu k žalobkyni b).

20. Proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu podaly žalobkyně rozklad, o kterém rozhodl žalovaný dne 30. 10. 2017 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl. V odůvodnění rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s posouzením věci prvostupňovým správním orgánem. Měl za to, že žalobkyně a) byla řádně vyzvána prvostupňovým správním orgánem k doložení dokladů prokazujících výši a zdroje příjmů; doložila toliko čestná prohlášení, z nichž neplyne, že by příjmy jejího otce skutečně pokrývaly životní náklady její rodiny. Přisvědčil, že zákon nestanoví žádnou konkrétní částku výše příjmů, které musí žadatel o udělení státního občanství dosáhnout, avšak pokrytí ročních nákladů minimálně 4 osob, tj. obou žalobkyň, syna žalobkyně a), manžela žalobkyně a) a v jedné osobě takéž otce žalobkyně b), vše z příjmů otce žalobkyně a) nebylo dle jeho mínění reálné. Konkrétně poukázal na nízkou částku 94 280 Kč za rok 2014, získanou otcem žalobkyně a), jež měla dle tvrzení žalobkyně a) pokrýt roční náklady na životní potřeby minimálně 4 osob. S ohledem na to považoval žalovaný i výsledek otce žalobkyně a) za nadbytečný, když jeho výsledkem nelze nahradit podklady o příjmech. Vysvětlil, že s ohledem na zásadu koncentrace zakotvenou v § 82 odst. 4 správního řádu, že nemohl přihlídnout k dokladům přiloženým k rozkladu. K námitce integrace žalobkyně a) uvedl, že všechna její kritéria musí být naplněna kumulativně, a za nedovršenou označil pracovní integraci žalobkyně a). Zcela se ztotožnil i s posouzením žádosti ve vztahu k žalobkyni b), když odkázal na zásadu jednotného občanství rodičů a nezletilých dětí. Nadto uvedl, že nezpochybňuje sportovní talent žalobkyně b), nedomníval se však, že by profesionálně sportovat na území České republiky bylo umožněno jen státním příslušníkům České republiky.

Řízení před Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 10. 2018, č. j. 5 A 2/2018-56, výrokem I. zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; výrokem II. přiznal žalobkyním právo na náhradu nákladů řízení.
22. Městský soud v Praze se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že doložené příjmy žalobkyň jsou nízké, nicméně k posouzení věci považoval za nutné zjistit, jaké jsou konkrétní životní náklady žalobkyň a celková finanční situace otce žalobkyně a). Dospěl k závěru, že správní orgány zjistily nedostatečně skutkový stav věci. Správní orgány podle Městského soudu v Praze rovněž nepřipustně absolutizovaly zásadu jednoty státních občanství, jelikož nezohlednily konkrétní skutkové okolnosti v rodině. Bratr žalobkyně b) [tedy syn žalobkyně a)] má totiž české státní občanství, otec žalobkyně b) má občanství ukrajinské a všichni žijí ve společné domácnosti v České republice. S ohledem na rozmanitost státních občanství jednotlivých členů rodiny měl za to, že nelze uvedenou zásadu na věc mechanicky aplikovat. Městský soud v Praze dále dospěl k závěru, že správní orgány při posuzování věci nehodnotily rodinnou integraci žalobkyň a toliko konstatovaly, že žalobkyně a) zde má syna, který je českým občanem. Jako nesprávný vyhodnotil i závěr, že pro vyhodnocení integrace jako dostatečné je nutné, aby byl cizinec zcela integrován (pracovně, rodinně i sociálně). Takový závěr by totiž např. vylučoval udělení státního občanství cizinci, který zde nemá rodinu, byť by byl jinak integrován pracovně i sociálně. Shledal, že proto postačuje, pokud je cizinec plně integrován být jen v jednom z demonstrativně uvedených hledisek dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. S ohledem na vše uvedené měl Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, jelikož postrádalo konkrétní skutkové důvody pro učinění závěru jednak o nesplnění podmínky nezbytné pro udělení státního občanství ze strany žalobkyně a) dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, a rovněž tak v případě aplikace zásady jednoty státního občanství rodiny v případě žalobkyně b).

VI.

Řízení před Nejvyšším správním soudem

23. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud zrušil svým rozsudkem ze dne 20. 11. 2019, č. j. 8 As 368/2018-40 (dále též „zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu“), rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2018, č. j. 5 A 2/2018-56, a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.
24. Nejvyšší správní soud v odůvodnění zrušujícího rozsudku vyložil, že zákon o státním občanství v § 14 odst. 7 hovoří toliko o prokazování výše a zdrojů příjmů, nikoli o posuzování celkové majetkové situace žadatele o státní občanství (včetně měsíčních výdajů). Neztotožnil se tak se závěrem Městského soudu v Praze o tom, že výzva žalovaného byla nedostatečná, jelikož cílila pouze na doložení příjmů (zdroje hrazení životních potřeb) a nikoliv samotných nákladů; takový závěr podle Nejvyššího správního soudu nejen, že nemá žádnou oporu v textu dotčeného ustanovení, ale navíc ani nesměruje k naplnění jeho účelu a smyslu. Nejvyšší správní soud dodal, že jistě nelze *apriori* vyloučit situace, v nichž i výše nákladů (výdajů) žadatele o státní občanství může s ohledem na okolnosti věci představovat informaci, která může mít pro správní orgán význam. Nejedná se však o informaci, která je k posouzení žádosti o státní občanství bezvýjimečně nutná. Nejvyšší správní soud se dále ztotožnil s žalovaným, že žalobkyně a) dokládané příjmy nepostačují k naplnění zákonné podmínky spočívající v prokázání výše a zdrojů příjmů, a

to jak z důvodu hrozící zátěže pro sociální systém, tak i z důvodu netransparentnosti. Přisvědčil rovněž argumentaci žalovaného, dle níž za situace, kdy žalobkyně a) nesplnila podmínky vymezené v § 14 zákona o státním občanství, nebylo nutné se komplexně zabývat také posouzením její integrace dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Za takové situace jí totiž již nebylo možné státní občanství udělit, neboť transparentní prokázání výše a zdroje příjmů dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství je jednou z kumulativně stanovených podmínek pro získání státního občanství; tuto podmínku však žalobkyně a) nesplnila.

25. Soud rovněž poukazuje na právní větu zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, která zní: „*I.] Podmínka pro udělení státního občanství stanovená v § 14 odst. 7 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, se týká prokázání výše a zdroje příjmů žadatele. Není tedy v případě pochybností o naplnění této podmínky povinností správního orgánu vyzývat žadatele k doložení skutečností pojících se k jeho majetkové situaci (např. výdaje a životní náklady). II. Podmínka prokázání výše a zdroje příjmů za období posledních 3 let (§ 14 odst. 7 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky), není u žadatele o státní občanství splněna tehdy, jestliže jsou jeho veškeré tvrzené a řádně prokázané příjmy mimořádně nízké (nedosahují ani výše minimální mzdy či životního minima rodiny).*“
26. Vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu byl zdejší soud při novém projednání věci vázán [§ 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“)].

VII.

Ústní jednání dne 27. 1. 2021

27. Právní zástupce žalobkyň na ústním jednání nařízeném po zrušení předchozího rozsudku zdejšího soudu shora citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu konstatoval, že ve vztahu k žalobkyni a) je zrušující rozsudek nesprávný a vnitřně rozporný. Byl přesvědčen, že Nejvyšší správní soud měl otázku výše příjmů žalobkyně a) posoudit po právní stránce odlišně, jelikož zákon nestanoví, že by musela prokázat konkrétní výši dosahovaných příjmů, ani že svými příjmy musí zabezpečit živobytí jak pro sebe, tak pro rodinu. Rovněž nesouhlasil s tím, že není zapotřebí v souvislosti s příjmy žalobkyně a) hodnotit i její výdaje. K prokázání svého tvrzení o nesprávném posouzení této otázky Nejvyšším správním soudem právní zástupce žalobkyň doložil soudu na jednání čtyři rozhodnutí žalovaného z jiných řízení.
28. Dále právní zástupce žalobkyň namítal, že správní orgány vůči žalobkyni b) nesprávně aplikovaly zásadu jednotného státního občanství. Poukázal přitom na různost státních občanství v rodině žalobkyň, kdy bratr žalobkyně b) má české státní občanství. Uvedl, že i pokud by soud dospěl k závěru, že vůči žalobkyni a) nebyla žaloba důvodná a naopak vůči žalobkyni b) by důvodná byla, nelze s ohledem na společnou žádost žalobkyň o státní občanství a na formulaci výroku prvostupňového správního rozhodnutí v řízení před soudem rozdělit výrok soudu samostatně pro každou z žalobkyň a pouze z části žalobě vyhovět; soud je proto povinen rozhodnout o žalobě v celém rozsahu.
29. Žalovaný na ústním jednání odkázal na odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, neboť v něm soud ohledně problematiky posouzení příjmů žalobkyně a) potvrdil právní závěry obsažené v odůvodněních žalobou napadeného rozsudku. Taktéž

setrval na svém v odůvodnění napadeného rozhodnutí předestřeném právním posouzení principu jednotnosti státního občanství v případě žalobkyně b).

30. Soud na ústním jednání právním zástupcem žalobkyň předložené listinné důkazy, a to čtyři správní rozhodnutí žalovaného, nejprve předal krátkou cestou žalovanému k nahlédnutí, poté je založil do soudního spisu. Soud tyto listiny k důkazu pro nadbytečnost neprováděl, jelikož byly předloženy k prokázání právního názoru žalobkyň o dostatečnosti a transparentnosti příjmů žalobkyně a), ovšem Nejvyšší správní soud se k této otázce v dané věci jednoznačně a zcela odlišným způsobem ve zrušovacím rozsudku vyjádřil; přičemž zdejší soud je právním názorem Nejvyššího správního soudu při rozhodování vázán.

VIII.

Posouzení žaloby

31. Na základě podané žaloby a v intencích závazného právního názoru obsaženého ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyněmi uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
32. Žaloba je důvodná.
33. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
34. Podle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství „[s]tátní občanství České republiky lze udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména pokud jde o integraci z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního, a splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14.“
35. Podle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství „[s]tátní občanství České republiky lze udělit žadateli, který prokáže výši a zdroje svých příjmů, popřípadě splnění oznamovací povinnosti při přeshraničním převozu nebo bezhotovostní převod finančních prostředků z ciziny a že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň, pokud podle jiného právního předpisu tuto povinnost neplní jiná osoba. Skutečnosti dle předchozí věty je žadatel povinen prokázat za období posledních 3 let předcházejících dni podání žádosti. Tuto podmínku nemusí splnit žadatel, který je ke dni podání žádosti mladší 18 let.“
36. Soud předně uvádí, že státní občanství České republiky může být cizinci uděleno, jestliže splní veškeré předpoklady stanovené v § 13 zákona o státním občanství. Jmenované ustanovení vyžaduje pro udělení státního občanství, aby byl cizinec integrován do společnosti v České republice a aby splnil další podmínky stanovené v § 14 zákona o státním občanství. Avšak i když cizinec splní veškeré podmínky pro udělení státního občanství, nemá na jeho udělení právní nárok (srov. § 12 zákona o státním občanství). Naopak nesplní-li byť jedinou zákonem stanovenou podmínku, a nebude-li mu nesplnění této podmínky prominuto, pak mu občanství uděleno být nemůže.
37. Podstatnou námitkou žalobkyň bylo, že žalobkyně a) prokázala zdroj svých příjmů, z nichž hradí pobyt svůj i žalobkyně b) v České republice ve smyslu § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. V této souvislosti soud podotýká, že žalobkyně b) jakožto osoba mladší 18 let prokazovat výši a zdroje příjmů nemusela (srov. § 14 odst. 7 poslední věta zákona o státním občanství) a správní orgány tuto podmínku na straně žalobkyně b) ani neposuzovaly. Obsahem shora uvedeného zákonného ustanovení je povinnost žadatele o

udělení státního občanství prokázat výši a zdroje svých příjmů. V této souvislosti soud poukazuje na důvodovou zprávu k danému ustanovení, dle níž *„[c]ílem tohoto návrhu je zabránit udělení státního občanství České republiky žadateli, jehož finanční prostředky pocházejí z tzv. nelegálních zdrojů nebo který finanční prostředky získává porušováním nebo obcházením právních předpisů“*. Z uvedeného je tedy patrné, že smyslem prokazování výše a zdroje příjmů je zamezit, aby státní občanství získala osoba, jejíž příjmy nepocházejí z legálních zdrojů. Kromě toho důvodová zpráva dále uvádí, že *„[n]avrhované řešení analogicky vychází ze Směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, podle které by rezidenti na území členského státu měli prokázat, že mají přiměřené příjmy a zdravotní pojištění, aby pro členský stát nepředstavovali zatížení. Při posuzování stálosti a pravidelnosti příjmů mohou členské státy přiblížit k takovým faktorům, jako je přispívání do systému důchodového zabezpečení a plnění daňových povinností“*.

38. V nyní projednávané věci ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně a) v dotazníku ze dne 29. 2. 2016 tvrdila, že má příjem z podnikání svého a manželova cca 30 000 Kč měsíčně. Svá tvrzení dokládala přiznáním k dani z příjmů právnických osob společnosti X. za rok 2013, 2014 a 2015, jejíž byla jednatelkou. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku, správní orgány správně vyhodnotily, že z předložených daňových přiznání nevyplývá výše příjmů žalobkyně a), neboť z nich lze získat informace toliko o výši zisku, resp. ztráty této společnosti, nikoli však již o jejím příjmu. Tato úvaha prvostupňového správního orgánu je taktéž zcela souladná i s textem důvodové zprávy k § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, jenž konstatuje, že daným ustanovením je *„[r]eagováno na často se vyskytující případy, kdy příjem žadatele má pocházet z finančních prostředků dovezených v hotovosti ze zahraničí a žadatel není schopen prokázat jejich původ, nebo kdy žadatel tvrdí, že jeho příjem pochází z podnikatelské činnosti, ačkoli v přiznáních k dani z příjmů vykazuje ztrátu nebo příjmy, jejichž výše mu nemůže postačovat ani na úhradu nákladů na základní životní potřeby.“*
39. Prvostupňový správní orgán následně vyzval žalobkyni a) výzvou ze dne 9. 2. 2017 k prokázání finanční situace dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. Žalobkyně a) byla touto výzvou vyzvána k doplnění žádosti tak, aby předložila doklady o tom, z jakých zdrojů hradila své životní potřeby v období od dubna 2013 do prosince 2014. Žalobkyně a) v reakci na tuto výzvu předložila čestná prohlášení o tom, že příjmy sama nemá a výživu i finanční zabezpečení celé rodiny zajišťuje v plné výši její otec; a přiznání k dani z příjmů svého otce za roky 2013, 2014. Správní orgány shodně dospěly k závěru, že z měsíčního příjmu otce žalobkyně a) nemůže rodina žalobkyně a) a současně otec žalobkyně a) krýt své základní životní potřeby, když průměrný měsíční příjem otce žalobkyně a) měl být v roce 2013 ve výši cca 13 000 Kč a v roce 2014 ve výši cca 7 856 Kč. Správní orgány měly tudíž za to, že žalobkyněmi tvrzené a dokládané příjmy jsou netransparentní, jelikož jsou příliš nízké pro zabezpečení dvou rodin [rodiny žalobkyně a) a rodiny jejího otce]. Správní orgány tak dospěly k závěru, že žalobkyně a) neprokázala ani výši ani zdroje svých příjmů. Přičemž ke zcela shodnému závěru dospěl rovněž Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku.
40. Soud v této souvislosti odkazuje na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu, v němž se konkrétně uvádí, že zákon nestanoví žádnou minimální částku, které by měly příjmy žadatelů o státní občanství dosahovat. Takový názor ostatně zastává rovněž komentářová literatura k § 14 odst. 7 zákona o státním občanství: *„[s]edmý odstavec nestanovuje konkrétní*

vyšší příjmů, kterou by úspěšný žadatel měl dosahovat, ale zakládá jen povinnost prokázat příjmy a jejich zdroje a dále prokázat, že z uváděných příjmů odvádí řádně daň. Toto ustanovení dle mého názoru a s výhradou podmínky, aby žadatel nepředstavoval zátěž pro sociální systém uvedené hned v následném osmém odstavci, ani nebrání žadateli nemít žádné příjmy. Smyslem dané podmínky určitě není snaha podmínit úspěšné žádosti o udělení českého občanství finanční úrovní žadatele, ale to, aby české občanství nebylo udělováno žadatelům, kteří se pohybují na pomezí legality či za její hranicí.“ (KÖRBL, Hugo. Zákon o státním občanství České republiky. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2019, s. 97.). Obdobně se vyjadřuje také v tomto rozsudku již citovaná důvodová zpráva k zákonu o státním občanství.

41. Soud se tedy plně ztotožnil se správními orgány v tom, že žalobkyní a) dokládané příjmy nepostačují k naplnění předmětné zákonné podmínky dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství spočívající v prokázání výše a zdrojů příjmů. Soud ve světle zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu uvádí, že zjištění správních orgánů byla v tomto ohledu zcela dostatečná, a dodává, že rovněž shora uvedená výzva prvostupňového správního orgánu byla v nyní projednávané věci naprosto dostatečná - viz body [18] a [19] zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Soud opakuje, že povinnost prokázat splnění podmínky pro udělení státního občanství dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, tj. povinnost prokázat výši a zdroj příjmů, stíhá žadatele; v případě pochybností o naplnění této podmínky ze strany žadatele, není povinností správního orgánu vyzývat jej k doložení skutečností pojících se k jeho majetkové situaci (např. výdaje a životní náklady).
42. Soud na tomto místě konkrétně poukazuje na bod [23] zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, v němž Nejvyšší správní soud k finanční situaci žalobkyně a) ve smyslu § 14 odst. 7 zákona o státním občanství shrnul, že „[j]ak vyplývá ze správního spisu, stěžovatel zaslal žalobkyni a) výzvu k odstranění vad žádosti, konkrétně k doplnění vyjádření a podkladů ve vztahu k posouzení finančních zdrojů, z nichž byly placeny životní potřeby žadatelek mezi dubnem 2013 a prosincem 2014. V průběhu správního řízení totiž z dokladů poskytnutých Všeobecnou zdravotní pojišťovnou zjistil, že žalobkyně a) byla v období od 15. 5. 2007 do 29. 3. 2016 vedena v kategorii osoby celodenně a řádně pečující alespoň o jedno dítě do 7 let nebo nejméně o 2 děti do 15 let, která nemá příjmy ze zaměstnání ani ze samostatné výdělečné činnosti. Žalobkyně a) v reakci na tuto výzvu doplnila, že obživu žadatelek zajišťuje pomocí výše již rekapitulovaných příjmů její otec. Jak ovšem upozornil stěžovatel, otcovy doložené příjmy nejen že nedosahují výše minimální mzdy, ale dokonce ani životního minima těchto tří osob, které činí 8 110 Kč. Jestliže doložené příjmy nedosáhly alespoň těchto minimálních úrovní, není pro účely posouzení věci nezbytné skutkový stav dále blíže zjišťovat a v postupu stěžovatele při zjišťování skutkového stavu věci tak nelze shledat vady. Za situace, kdy žalobkyně a) žádné jiné zdroje příjmů neuváděla, by s ohledem na výši turzených příjmů ani případně zjišťované výdaje na posouzení věci nemohly nic změnit.“
43. Dále v návaznosti na body [22] a [24] zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze konstatuje, že se ztotožnil se správními orgány taktéž v tom, že žalobkyně a) své příjmy doložila netransparentně. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 55/2007-77, je transparentnost příjmů žadatele významným integračním znakem, který je v průběhu správního řízení zjišťován. Pochybnosti o transparentnosti žalobkyní a) doložených příjmů vyvstávají nejen ze skutečnosti, že se jedná o příjmy mimořádně nízké, ale především z toho, že žalobkyně a) sama v rozkladu přiznala, že neuvedla všechny své příjmy a nově doplnila, že v

předmětném období vykonávala na základě dohody o provedení práce administrativní práce (přípravu dokumentů pro účetní apod.). K těmto novým skutečnostem a dokladům však žalovaný při rozhodování o rozkladu nemohl přihlížet, jelikož je mohla žalobkyně a) tvrdit a prokazovat již v řízení před prvostupňovým správním orgánem (srov. § 82 odst. 4 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu). Uvedené však nebrání tomu, aby toto jednání žalobkyně a) správní orgány vzaly na vědomí a zohlednily při hodnocení transparentnosti příjmů, jelikož z jejího jednání bez pochybností vyplývá, že přinejmenším část příjmů zamlčela. Není rozhodné, zda se jednalo o pochybení vyplývající z neznalosti právního řádu, jak sama tvrdila, nebo o jednání účelové. Uvedená skutečnost navíc snižuje důvěryhodnost jejího čestného prohlášení, že rodina žije pouze z peněz poskytovaných jí otcem.

44. Právní zástupce žalobkyň na ústním jednání dne 27. 1. 2021 zásadně nesouhlasil s právními závěry zaujatými Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku týkajícími se posouzení nedostatečnosti dokládaných příjmů a zdrojů žalobkyně a) dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. Avšak soud dle § 110 odst. 4 s. ř. s., v němž je stanoveno, že *„ruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí“*, zdůrazňuje, že při posouzení uvedené problematiky zcela vyšel ze závazného právního názoru obsaženého ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, a proto na něj opakovaně k námitce právního zástupce žalobkyň na ústním jednání toliko odkazuje a shrnuje, že správní orgány o nesplnění zákonem stanovené podmínky dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství ze strany žalobkyně a) rozhodly správně; přičemž i skutkový stav v tomto ohledu byl zjištěn dostatečně a žalobou napadené rozhodnutí tak soud shledal v příslušné části za správně a řádně odůvodněné.
45. Soud dále uvádí, že za situace, kdy žalobkyně a) nesplnila podmínky vymezené v § 14 zákona o státním občanství, nebylo nutné se komplexně zabývat také posouzením její integrace dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Za takové situace jí totiž již nebylo možné státní občanství udělit - viz bod [25] zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, jakož i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 9/2011-58, v němž ve vztahu k předchozí právní úpravě bylo uvedeno, že státní občanství nemůže být uděleno, jakmile fyzická osoba nesplňuje být jen jednu z kumulativně stanovených podmínek pro jeho získání. Takovou podmínkou je nyní mj. transparentní prokázání výše a zdroje příjmů dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. Tuto podmínku však žalobkyně a) nesplnila, jak bylo vyloženo výše. Vzhledem k uvedenému nemůže být ani žalobní námitka týkající se nesprávného posouzení integrace žalobkyně a) do české společnosti důvodná, a soud se jí proto podrobněji ani nezabýval.
46. Žalobkyně dále nesouhlasily s uplatněním principu jednotnosti (jednoty) státního občanství rodiny při posuzování udělení státního občanství žalobkyni b). V této souvislosti soud předně poukazuje na bod [39] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2013, č. j. 8 As 31/2012-76, ve kterém uvedl, že *„[s]těžovatel do společné žádosti o udělení státního občanství zahrnul i své dcery (na základě § 9 odst. 1 zákona o státním občanství), které byly v době podání žádosti obě nezletilé a na stěžovateli existenčně závislé. Oběma dcerám byl trvalý pobyt povolen za účelem sloučení rodiny s cizincem - otcem. Účelem obecně uznávané zásady jednotného státního občanství rodičů a dětí [srov. čl. 6 Evropské úmluvy o státním občanství, publ. pod č. 76/2004 Sb. m. s.; nebo § 3 písm. a), § 3a, § 4, § 6 odst. 2, § 9, § 11, odst. 1 písm. d), e) a f) zákona o státním občanství] je ochrana rodinných vazeb a zabezpečení*

jednotného státního občanství celé rodiny. Jakkoli nelze tuto zásadu absolutizovat a odhlížet od konkrétních skutečností posuzovaného případu, stěžovatel musel být při podání společné žádosti srozuměn s tím, že žádosti jeho dcer budou posuzovány v úzké návaznosti na jeho vlastní důvody a rovněž, že výsledek posouzení jeho žádosti bude bezprostředně spjat s výsledkem posouzení žádosti jeho dcer.“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013-29).

47. Soud na tomto místě opakuje, že platná právní úprava nezakládá nárok na udělení českého státního občanství, tudíž soudy jsou oprávněny přezkoumávat toliko případné překročení mezi správního uvážení a neporušení principu legitimního očekávání v žalobou napadeném rozhodnutí. Základním a rovněž tak jediným kritériem pro posouzení udělení státního občanství žalobkyně b) zvolily správní orgány její nízký věk, který způsobil její závislost na rodičích. Přičemž argument nutnosti zachování jednoty státního občanství žalobkyně b) byl opřen o shodné státní občanství žalobkyně b) se státním občanstvím její matky. Přitom ze správního spisu vyplynulo, že ani v nejbližší rodině žalobkyně b) není zachována jednota státního občanství, když její bratr má české státní občanství, otec ukrajinské a všichni žijí ve společné domácnosti v České republice. Soud nepopírá správnost úvahy správních orgánů, že hlavním zájmem dítěte je, aby mělo stejný právní režim, tj. stejné státní občanství, jako jeho rodiče; jenže jak uvedeno shora v dané věci se jedná o poměrně atypický případ, kdy již s ohledem na rozmanitost státních občanství jednotlivých rodinných příslušníků žalobkyně b) nelze bez dalšího předmětnou zásadu jednotnosti státního občanství mechanicky aplikovat. Tedy tím, že správní orgány v napadeném rozhodnutí toliko bez dalšího odkázaly na nutnost zachování jednoty občanství žalobkyň v postavení matky a dcery, aniž by se jakkoliv zabývaly odlišnými státními občanstvími otce a bratra žalobkyně b), kdy posledně jmenovaný je dokonce nositelem českého státního občanství; má soud za to, že se správní orgány v této souvislosti dopustily nepřipustného absolutizování principu jednoty státního občanství rodiny.
48. Dle názoru soudu správní orgány rovněž nedostatečně hodnotily integraci žalobkyně b) do společnosti v České republice, zejména s ohledem na zvláštní okolnosti na její straně spojené s její vrcholovou sportovní činností, neboť prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí toliko v obecné rovině konstatoval, že žalobkyně b) je s ohledem na svůj věk zcela závislá na svých rodičích, čímž dosud není schopná se samostatně do české společnosti integrovat. Žalovaný se již o sportovní činnosti žalobkyně b) v napadeném rozhodnutí zmínil, nicméně se s touto skutečností velmi stručně vypořádal tak, že v České republice lze sportovat i bez udělení státního občanství a navíc konstatoval, že žalobkyně b) svá tvrzení nedoložila žádnými podklady.
49. Soud však ze správního spisu naopak zjistil, že žalobkyně již ve své žádosti poukázaly (resp. v příloze k žádosti nazvané Životopis) na vrcholovou sportovní činnost žalobkyně b), a tuto zároveň doložily potvrzením oddílu moderní gymnastiky TJ Sokol Ž. Z potvrzení přitom vyplývá, že žalobkyně b) je zařazena do jejich výběrového družstva jakožto gymnastická naděje, a taktéž je zařazena i do užšího celorepublikového výběru moderní gymnastiky. Dále žalobkyně b) k rozkladu přiložila posudek oddílu TJSK P., jenž potvrzoval, že žalobkyně b) je mladou gymnastickou nadějí úspěšně reprezentující svůj oddíl i v zahraničí; avšak pro rok 2017/2018 ji nebylo možno s ohledem na její cizí státní občanství zařadit do Střediska sportu mládeže, což pro ni znamenalo nezařazení do Juniorského týmu moderní gymnastiky České republiky a tudíž nemohla závodit v národní soutěži ČR jako kadetka nebo dorostenka.

50. S ohledem na výše uvedené má soud za vyvrácené tvrzení žalovaného, že žalobkyně b) nikterak nedoložila svou vrcholovou sportovní činnost, a rovněž tak soud neshledal tvrzení žalobkyně b) o její vrcholové sportovní činnosti za řádně správními orgány posouzené a vypořádané. Soud dává žalovanému za pravdu v tom, že v České republice zajisté mohou sportovat i osoby bez českého státního občanství, ovšem v případě žalobkyně b) bylo třeba, aby se správní orgány vypořádaly s posudkem oddílu TJSK P., z něj je totiž jednoznačně zřejmé, že zrovna žalobkyně b) je při výkonu své vrcholové sportovní kariéry omezena tím, že české státní občanství nemá.
51. Soud tedy shrnuje, že žalobou napadené rozhodnutí postrádá konkrétní skutkové důvody, co se týče posouzení žádosti ve vztahu k žalobkyni b), a to jednak, pokud jde o aplikaci zásady jednoty státního občanství rodiny a taktéž v případě její integrace do české společnosti. Správní orgány totiž žádost žalobkyně b) neposoudily ve vztahu ke konkrétním okolnostem dané věci, jakými jsou zejména různost státních občanství v rodině, ale rovněž i specifické okolnosti na straně žalobkyně b) spojené s její sportovní činností. S ohledem na výše uvedené má soud žalobou napadené rozhodnutí v této části za nepřezkoumatelné; z tohoto důvodu se soud pro nadbytečnost již nezabýval dalšími žalobními námitkami. Soud dodává, že byť shledal ve věci nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí jen ve vztahu k žalobkyni b), přistoupil s ohledem na společnou žádost žalobkyň a na formulaci výroku pvostupňového rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost současně pro obě žalobkyně, ke zrušení napadeného rozsudku v celém rozsahu.
52. Soud pro úplnost konstatuje, že Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku v bodě [27] uvedl, pokud jde o žalobkyni b) *„[n]emohl přehlédnout, že závěry zrušujícího rozsudku městského soudu byly postaveny i na tom, že v případě žalobkyň nelze mechanicky aplikovat princip jednoty státního občanství. Zavázal stěžovatele, aby se v dalším řízení žádostí žalobkyně b) znovu zabýval a posoudil ji ve vztahu ke konkrétním okolnostem dané věci [různost státních občanství v rodině, specifické okolnosti na straně žalobkyně b) spojené s její sportovní činností]. Odlišnost postavení žalobkyň plyne také z § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, dle kterého „tuto podmínku nemusí splnit žadatel, který je ke dni podání žádosti mladší 18 let“. Stěžovatel však závěry městského soudu učiněné ve vztahu k žalobkyni b) výslovně ani nepřímou nezpochybnil a svými námitkami proti nim nebrojil, Nejvyšší správní soud se proto těmito závěry, které ve vztahu k dalším částem odůvodnění napadeného rozsudku samostatně obstojí, nemohl věcně zabývat.“*

IX.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Lze tak shrnout, že soud shledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, proto žalobou napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a vrátil je žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
54. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Žalobkyně měly ve věci úspěch, soud jim proto přiznal náhradu nákladů řízení. V řízení před Městským soudem v Praze žalobkyně vynaložily náklady, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení. Jelikož právní zástupce zastupoval ve věci celkem dvě žalobkyně, postupoval soud v souladu s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., dle kterého jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo

obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snižena o 20 %. Obvyklá mimosmluvní odměna činí v případě žalob projednávaných podle soudního řádu správního 3 100 Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), po snížení jde tudíž o částku 2 480 Kč za úkon. Žalobkyním tak náleží náhrada nákladů právního zastoupení, a to u každé žalobkyně za čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání dne 12. 10. 2018, účast na jednání dne 27. 1. 2021), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí částku 2 480 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 12 odst. 4 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 8 x 2 480 Kč, a osm paušálních částek ve výši 300 Kč (§ 12 odst. 4 ve spojení s § 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 8 x 300 Kč a DPH ve výši 4 670 Kč. Pro úplnost soud konstatuje, že nepřiznal žalobkyním náhradu nákladů řízení za úkon repliky ze dne 22. 3. 2018, neboť žalobkyně v ní toliko zopakovaly obsah podané žaloby. Celková výše nákladů, které žalobkyním v řízení před Městským soudem v Praze vznikly, tak činí 26 910 Kč. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce žalobkyň jeden úkon právní služby, kterým je vyjádření k podané kasační stížnosti. Žalobkyním tak náleží náhrada nákladů právního zastoupení také za řízení před Nejvyšším správním soudem, a to u každé žalobkyně za jeden úkon právní služby, přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí částku 2 480 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 12 odst. 4 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 2 480 Kč, a dvě paušálních částky ve výši 300 Kč (§ 12 odst. 4 ve spojení s § 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 300 Kč a DPH ve výši 1 168 Kč. Celková výše nákladů, které žalobkyním v tomto řízení vznikly, tedy činí 33 638 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyním náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám jejich zástupce, advokáta Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Kasační stížnost je dle § 104 odst. 3 a) s. ř. s. nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. ledna 2021

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu